

Geodeci w Unii

Na zlecenie Departamentu Geodezji i Kartografii Ministerstwa Infrastruktury pod koniec ubiegłego roku Instytut Geodezji i Kartografii* badał funkcjonowanie geodezji i kartografii w krajach Piętnastki. W efekcie powstało opracowanie pt. „Badania analityczne regulacji prawnych dotyczących wzajemnego uznawania dyplomów i kwalifikacji do wykonywania zawodu geodety i kartografa w krajach Unii Europejskiej oraz w Polsce”, Warszawa, listopad 2002. Na jego podstawie rozpoczęliśmy prezentację rozwiązań przyjętych w poszczególnych krajach (Austria, Belgia – GEODETA 5/03, Dania, Finlandia – 6/03). Tym razem Francja i Grecja.

F r a n c j a

Podobnie jak w większości krajów UE we Francji geodezja i kartografia stanowią dwie osobne dyscypliny, niepowiązane prawnie. We Francji brak jest do chwili obecnej jednolitego prawa geodezyjnego. W 2002 r. status zawodu geodety regulowało 13 zarządzeń, 12 dekrétów, 1 rozporządzenie i 2 prawa (poniżej niektóre z nich):

■ zarządzenie ministra kultury, ministra edukacji narodowej, wykształcenia wyższego i nauki z 19 września 1996 r. *dotyczące uznawania kwalifikacji w celu wykonywania zawodu geodety-eksperta;*

■ zarządzenie ministra gospodarki, finansów i przemysłu, sekretarza stanu ds. budżetu z 11 września 1997 r. *ustalające listę, znaczenie i warunki uzyskania kwalifikacji i dyplomów wstępnych przewidzianych w dekrecie nr 97-8 z 7 stycznia 1997 r. ustalającym szczególnie status geodetów katastru;*

■ zarządzenie ministra edukacji narodowej, wykształcenia wyższego i nauk, ministra kultury z 17 marca *dotyczące dyplomu geodety-eksperta nieruchomości* wydanego przez Państwo – GEFDPLG;

■ zarządzenie ministra edukacji narodowej, sekretarza stanu ds. mieszkalnictwa z 5 lipca 2001 r. *zmieniające zarządzenie z 9 września 1996 r. dotyczące uznawania kwalifikacji w celu uznawania zawodu geodety-eksperta;*

■ zarządzenie ministra infrastruktury, mieszkalnictwa i transportu, ministra gospodar-

ki, finansów i przemysłu, ministra zatrudnienia i solidarności, ministra spraw wewnętrznych, ministra edukacji narodowej, ministra obrony, ministra kultury i komunikacji, ministra rolnictwa i rybołówstwa, ministra zagospodarowania przestrzennego i środowiska, ministra funkcji publicznych i reformy państwa, ministra badań naukowych, sekretarza stanu ds. mieszkalnictwa, sekretarza stanu ds. budżetu, sekretarza stanu ds. turystyki z 5 lipca 2001 r. *wprowadzające modyfikację w zarządzeniu z 19 grudnia 1994 r. wprowadzającym w każdym departamencie departamentalny komitet informacji geograficznej;*

■ dekrét nr 96-478 premiera, ministra kultury, strażnika pieczęci – ministra sprawiedliwości, ministra edukacji narodowej, szkolnictwa wyższego i nauki, ministra infrastruktury, transportu i mieszkalnictwa, ministra gospodarki i finansów, ministra pełnomocnego ds. budżetu, rzecznika rządu, ministra pełnomocnego ds. finansów i handlu zagranicznego z 31 maja 1996 r. *zawierający regulację statusu zawodu geodety-eksperta i kodeks obowiązków zawodowych;*

■ dekrét nr 97-242 premiera, ministra edukacji narodowej, ministra gospodarki i finansów, ministra kultury, ministra rolnictwa, rybołówstwa i artykułów żywnościowych, ministra pełnomocnego ds. budżetu, rzecznika rządu z 17 marca 1997 *dotyczący dyplomu geodety eksperta nieruchomości* wydanego przez państwo – DGEFDPLG;

■ dekrét nr 99-739 premiera, ministra infrastruktury, transportu i mieszkalnictwa z 27 sierpnia 1999 *zmieniający dekrét nr 96-478 z 31 maja 1996 zawierający regulację statusu zawodu geodety-eksperta i kodeks obowiązków zawodowych;*

■ dekrét nr 2001-287 premiera, ministra edukacji narodowej z 29 marca 2001 r. *dotyczący dyplomu geodety-eksperta nieruchomości;*

■ prawo nr 46-942 z 7 maja 1946 r. *ustanawiające Stowarzyszenie Geodetów-Ekspertów (l'Ordre des géomètres-experts);*

■ prawo nr 83-634 z 13 lipca 1983 r. *określające prawa i obowiązki funkcjonariuszy.*

Stosownie do Zarządzenia nr 98-774 z 2 września 1998 r. regulacje prawne dotyczące Francji metropolitalnej zostały rozciągnięte na obszar departamentów zamorskich (Gwadelupa, Martynika, Gujana, Reunion), część terytoriów zamorskich (Wallis i Futuna, Terytoria Południowe i Antarktyczne), część wspólnot terytorialnych (St Pierre i Miquelon). W części obowiązują one na terenie niektórych terytoriów zamorskich (Polinezja Francuska) i wspólnoty departamentalnej (Porozumienie w sprawie przyszłości Majotty).

Duża liczba aktów prawnych obowiązujących we Francji i stosunkowo wąski ich zakres pozwalają na sprawne i elastyczne dokonywanie zmian stosownie do potrzeb, powodując jednak znaczne osłabienie przejrzystości całokształtu prawa.

Europejskiej (cz. III)

W zależności od uzyskanego wykształcenia, uprawnień oraz wyników konkursów geodeci (fr. *géomètres*; dosłownie – miernicy; termin stosowany we Francji już w XIV w.) mogą być zatrudnieni jako:

- pracownicy służb publicznych (w nauce lub dydaktyce; urzędnicy państwowi w katastrze i innych sektorach);
 - licencjonowani geodeci z prywatną praktyką;
 - szefowie komercyjnych biur inżynierskich;
 - pracownicy (licencjonowani geodeci w firmach geodezyjnych, technicy geodezyjni).
- Studia geodezyjne we Francji trwają 3 lata (w przypadku ESGT – Ecole Supérieure des Géomètres et Topographes i ESTP – Ecole Spéciale des Travaux Publics) lub 4 lata (ENSAIS – Ecole Nationale Supérieure des Arts et Industries). Ich absolwenci uzyskują dyplom inżyniera geodety (*Diplôme d'ingénieur géomètre*).

W celu uzyskania uprawnień geodety-eksperta (*géomètre-expert*) należy zwrócić się z wnioskiem do przewodniczącego Rady Regionalnej Stowarzyszenia Geodetów-Ekspertów. Kandydaci winni przedstawić: ■ dyplom ENSAIS, ESGT lub ESTP, ■ kartę stanu cywilnego, ■ poświadczoną kopię karty identyfikacyjnej, ■ wyciąg z rejestru sądowego potwierdzający niekaralność, ■ trzy zdjęcia, ■ dowód wniesienia opłaty za egzamin. Po zdaniu egzaminu kwalifikacyjnego kandydaci posiadający dyplom inżyniera geodety odbywają 2-letni staż praktyczny (dłuższy – w przypadku kandydatów pochodzących z innych krajów UE). Co najmniej połowa stażu winna odbyć się w biurze geodety-eksperta. Zakres tematyczny egzaminu technicznego na tytuł geodety-eksperta jest ustalany przez Radę Regionalną Stowarzyszenia Geodetów-Ekspertów.

Kandydat, który uzyskał taki tytuł, zobowiązany jest złożyć przed Radą Regionalną następujące ślubowanie: „Przysięgam na honor wykonywać zawód geodety-eksperta ze znajomością praw i uczciwością, zachowywać tajemnicę służbową, przejawiać lojalną i poprawną postawę wobec innych członków Stowarzyszenia i respektować regulacje prawne rządzące zawodem”. Funkcje geodety-eksperta mogą być wypełniane przez spółki handlowe.

Osoby pragnące uzyskać dyplom „geodety eksperta nieruchomości wydane przez państwo” (*DGEFDG – diplôme de géomètre-expert foncier délivré par le Gouvernement*) winny przedstawić: ■ dyplom ukończenia studiów w Instytucie Topometrii Narodowego Konserwatorium Sztuk i Rzemiosł (ITNKSIR); ■ dyplom inżyniera; ■ dyplom ukończenia pierwszego cyklu studiów wyższych oraz zaświadczenie o 8 latach praktyki zawodowej; ■ dyplom starszego technika geodety topografa (*brevet de technicien supérieur de géomètre topographe*) oraz zaświadczenie o 6 latach praktyki zawodowej; ■ zaświadczenie o 15 latach stażu (w przypadku osób w wieku powyżej 35 lat). Absolwenci ITNKSIR winni odbyć 4-letni staż, osoby posiadające 15 lat praktyki zawodowej – 2-letni, zaś pozostali – 3-letni. Staż powinien zakończyć się egzaminem teoretycznym (pisemnym i ustnym) oraz praktycznym. Część ustna zawiera pytania, których wykaz znajduje się w aneksie opublikowanym w Oficjalnym Biuletynie Edukacji Narodowej. Część praktyczna dotyczy spraw technicznych i prawnych nieruchomości, jak również jednej lub kilku prac wybranych przez kandydata dotyczących miejskiego lub wiejskiego zagospodarowania przestrzennego, urbanistyki, ekspertyz, ochrony środowiska, zarządzania. Egzamin ten można zdawać trzykrotnie.

Kandydaci na stanowisko kontrolerów podatków (*contrôleurs des impôts*) winni złożyć 4-częściowy egzamin pisemny i ustny. Egzamin pisemny obejmuje:

- analizę jednego lub kilku zagadnień dotyczących organizacji Głównej Dyrekcji Podatków;
- zadania teoretyczne z różnych zakresów (matematyka, księgowość handlowa, prawo, redakcja noty administracyjnej na podstawie dostępnych dokumentów);
- zadania zawodowe z różnych zakresów (podatek od dochodów, podatki lokalne, gruntowe i od przedsiębiorstw, kataster, księgi wieczyste, informatyka, zarządzanie);
- sprawdzenie znajomości języków obcych (do wyboru: niemiecki, angielski, hiszpański lub włoski).

Egzamin ustny dotyczy zadań i organizacji Głównej Dyrekcji Podatków i doświadczeń zawodowych kandydata.

Francja

- Powierzchnia – 547 030 km²
- Liczba ludności – 59,77 mln

Kontakty

- **Ministère de la jeunesse, de l'éducation nationale et de la recherche, Bureau DRIC B4, 110 rue de Grenelle 75 007 Paris, tel. (00 33) 155-55-04-29**
- **Ministère de la jeunesse, de l'éducation nationale et de la recherche, Délégation aux relations internationales et à la coopération Joëlle PRUVOST, responsable NARIC Enseignement supérieur MEN DRIC B4 4, Rue Danton F-75006 Paris tel. (00 33) 155-55-04-28 (J. Pruvost) fax (00 33) 155-55-04-23 joelle.pruvost@education.gouv.fr http://www.education.gouv.fr/sup/default.htm**
- **Ministère de l'équipement, des transports, du logement, du tourisme et de la mer, Direction générale de l'urbanisme, de l'habitat et de la construction, Bureaux des réseaux professionnels, La Grande Arche, La Défense Cedex, tel. (00 33) 01-40-81-94-77 lub 01-40-81-15-33**

W przypadku kandydatów stających do konkursu na geodetę katastru (*géomètre du cadastre*) wymagane jest przedstawienie: ■ certyfikatu pełni praw obywatelskich; ■ dokumentu francuskiej matury (istotne utrudnienie dla obcokrajowców); ■ zaświadczenia o zdaniu egzaminu wstępnego na uniwersytet; ■ dyplomu zawodowego; ■ dyplomu technicznego; ■ tymczasowego zaświadczenia o zdaniu wstępnego egzaminu na dyplom eksperta nieruchomości (*géomètre-expert foncier*); ■ dyplomu technika geodety topografa wydane przez Ministerstwo Pracy.

Obcokrajowcy legitymujący się zagranicznymi dyplomami mogą zostać zwolnieni z obowiązku przedstawienia części tych dokumentów, o ile okażą indywidualne zezwolenie wydane przez dziekana uniwersytetu francuskiego, zaświadczone zarazem o zapisaniu się na drugi rok pierwszego cyklu studiów wyższych.

Działalność geodezyjna związana z katastrzem podlega we Francji Ministerstwu Gospodar-

ki, Finansów i Budżetu (Ministère de l'économie, des finances et du budget), a ściślej – Głównej Dyrekcji Podatków (Direction Générale des Impôts). Administracją katastru zajmuje się Biuro III A.

Geodeci zatrudnieni na stanowiskach w administracji podlegają prawu 83-634 z 13 lipca 1983 r. *określającemu prawa i obowiązki funkcjonariuszy*. Funkcjonariuszem nie może być osoba:

- nie będąca narodowości francuskiej (istotne ograniczenie dostępu do zawodu);
 - nie posiadająca pełni praw cywilnych;
 - której rejestr sądowy znajduje się w stanie sprzeczności ze sprawowaną funkcją;
 - która nie posiada uregulowanego stosunku do służby wojskowej;
 - która nie spełnia warunków zdolności fizycznej wymaganej do pełnienia funkcji.
- Prawo francuskie dopuszcza możliwość zatrudnienia jako funkcjonariusza państwowego osoby nie posiadającej narodowości francuskiej tylko w przypadku obsady stanowisk pracowników naukowych w instytucjach naukowych i naukowo-badawczych czy stanowisk profesorów w szkołach wyższych.

W celu uzyskania przez geodetę statusu funkcjonariusza winien on wziąć udział w konkursie zewnętrznym, wewnętrznym lub tzw. konkursie trzeciego typu. W przypadku konkursu zewnętrznego, poza warunkami merytorycznymi, należy spełnić kryteria wiekowe. W konkursach kategorii A (dla osób posiadających dyplom licencjata lub magistra) wiek kandydata winien zawierać się pomiędzy 28. a 45. rokiem życia. W przypadku konkursów kategorii B (dla osób posiadających maturę) i C (świadectwa wy-

kształcenia technicznego) górny limit wieku wynosi 45 lat.

Konkursy wewnętrzne są zastrzeżone dla osób posiadających aktualnie status funkcjonariusza. „Konkursy trzeciego typu” są otwarte dla kandydatów, którzy są w stanie wykazać znaczne doświadczenie zawodowe poza pracą w administracji (m.in. dotyczy to geodetów prowadzących własną praktykę). W odróżnieniu od niektórych krajów Unii Europejskiej we Francji nie ma obowiązku ustawicznego kształcenia zawodowego. Działalność taka jest jednak prowadzona przez rządową organizację FAFPI.

Procedura uznawania dyplomów obcych szkół wyższych jest prowadzona we Francji przez komisje do spraw równoważności dyplomów odpowiednich uniwersytetów, zgodnie z funkcjonującą w tym kraju rejonizacją. W celu wszczęcia postępowania należy złożyć następujące dokumenty: ■ potwierdzoną kopię dyplomu, ■ potwierdzony wykaz ocen i zajęć lub indeks, ■ przysięgłe tłumaczenie obu dokumentów na język francuski.

W przypadku występowania o uznanie dyplomu przez osobę zamieszkałą za granicą konieczne jest złożenie wniosku (oraz wymienionych wyżej dokumentów) w Biurze DRIC B4 Ministerstwa Młodzieży, Edukacji Narodowej i Badań (Ministère de la jeunesse, de l'éducation nationale et de la recherche). Szczegółowej informacji na temat aktualnych wymogów udziela komórka NARIC działająca przy tym ministerstwie. Na terenie Francji nie jest możliwe uzyskanie francuskiego tytułu naukowego na podstawie zagranicznego dyplomu studiów wyższych.

Wnioski dotyczące uznania uprawnień odpowiadających francuskim uprawnieniom geodety-eksperta winny być kierowane do biura sieci zawodowych Dyrekcji Generalnej Urbanistyki, Mieszkalnictwa i Konstrukcji Ministerstwa Infrastruktury, Transportu, Mieszkalnictwa, Turystyki i Morza (Ministère de l'équipement, des transports, du logement, du tourisme et de la mer, Direction générale de l'urbanisme, de l'habitat et de la construction, Bureaux des réseaux professionnels).

Winny one zawierać następujące dokumenty: ■ potwierdzoną kopię dyplomu, ■ potwierdzony wykaz ocen i zajęć lub indeks, ■ przysięgłe tłumaczenie obu dokumentów na język francuski, ■ kartę stanu cywilnego, ■ poświadczoną kopię paszportu, karty pobytu lub karty identyfikacyjnej, ■ wyciąg z rejestru sądowego potwierdzający niekaralność, ■ trzy zdjęcia, ■ dowód wniesienia opłaty za egzamin.

Należy liczyć się z koniecznością zdania egzaminu kwalifikacyjnego oraz odbycia stażu praktycznego (ponad 2-letniego w przypadku kandydatów pochodzących z innych krajów UE oraz Islandii, Norwegii i Lichtensteinu). Zakończenie stażu stanowi egzamin techniczny i teoretyczny o zakresie ustalonym przez Radę Regionalną Stowarzyszenia Geodetów-Ekspertów, przeprowadzany w języku urzędowym. Osoba, która uzyskała tytuł geodety-eksperta, jest zobowiązana do złożenia ślubowania przed Radą.

W celu uzyskania innych uprawnień geodezyjnych funkcjonujących we Francji należy uzyskać nostryfikację dyplomu studiów wyższych, a następnie dopełnić procedury formalnej na takich warunkach, jak obywatele francuscy. ■

G r e c j a

Podstawę prawną funkcjonowania geodezji i statusu geodety w Grecji stanowią następujące akty prawne:

- prawo nr 1647: *Grecka Organizacja Katastru i Kartografii (OKChE) i należące do niej zadania*, Prezydent Republiki Greckiej, Dziennik Państwowy Republiki Greckiej (DPRG) nr 1, ark. 141, 19 września 1986 r.;
- prawo nr 2308: *Geodezja na usługach Narodowego Katastru. Określenie głównych dokumentów powiązanych z Księgą Wieczystą i ich zadania*, Prezydent Republiki Greckiej, DPRG nr 1, ark. 114, 15 lipca 1995 r.;

- prawo nr 2508: *Zawodowy rozwój funkcjonariuszy wojskowych i cywilnych i ich zadania*, Prezydent Republiki Greckiej, DPRG nr 1, ark. 124, 13 lipca 1997 r.;

- prawo nr 2664: *Narodowy Kataster i jego zadania*, Prezydent Republiki Greckiej, DPRG nr 1, ark. 275, 3 grudnia 1998 r.

Geodezja i kartografia są uznawane w Grecji za dwie odrębne dyscypliny (i dwa zawody). Wymienione wyżej akty prawne regulują wyłącznie zagadnienia dotyczące geodezji. Specyfika statusu geodety w Grecji polega na tym, że prace geodezyjne są nadzorowane przez Techniczną Izbę Grecji

(TEE) podlegającą Ministerstwu Środowiska, Planowania i Robót Publicznych. TEE funkcjonuje od roku 1928 jako organizacja samorządu zawodowego osób z wykształceniem technicznym. Członkostwo w niej jest obowiązkowe dla wszystkich obywateli greckich posiadających tytuł inżyniera. TEE jest konsultantem technicznym rządu. Inicjuje badania techniczne na terenie kraju, prowadzi badania własne oraz statystyki dotyczące nauki i techniki. Bierze też udział w kształtowaniu programów nauczania i studiów.

TEE odpowiada za: ■ wydawanie prawa wykonywania zawodu, ■ utrzymywanie

systemu egzaminów na uprawnienia, ■ prowadzenie rejestru firm, ■ ochronę praw autorskich, ■ politykę zatrudnienia, bezpieczeństwa społecznego, ■ promocję i ochronę dobrego imienia członków, ■ rozwój naukowy członków, ■ kształcenie ciągłe, ■ publikację biuletynu informacyjnego i naukowego oraz innych specjalnych wydawnictw, ■ badanie nowych form organizacji zawodowych i pracy ich członków, ■ sprawowanie władzy dyscyplinarnej.

Jesienią 2002 r. Techniczna Izba Grecji liczyła 69 940 członków. TEE pobiera 1/3 dochodów z kontraktów. Jej budżet w 1998 r. osiągnął 6,2 biliona drachm. W ciągu ostatnich trzech lat nie była dotowana przez skarb państwa. Poza administracją centralną posiada 16 oddziałów regionalnych. Uczestnictwo w wyborach członków Rady Administracyjnej (centralnej i regionalnej) jest obowiązkowe dla wszystkich inżynierów.

Prace związane bezpośrednio z tworzeniem i utrzymywaniem katastru, pomiarami geodezyjnymi i kartowaniem topograficznym kraju, koordynowaniem nalołów fotogrametrycznych, kartowaniem zasobów naturalnych, tworzeniem map tematycznych, projektowaniem i realizacją systemów informacji przestrzennej i systemów informacji o środowisku, projektowaniem specyfikacji, instrukcji technicznych i cenników prowadzi – stosownie do prawa nr 1647 z 19 września 1986 r. – Grecka Organizacja Katastru i Kartografii, używająca również angielskiego skrótu HEMCO.

W zależności od posiadanego wykształcenia i specjalności greccy geodeci mogą być zatrudnieni jako:

- licencjonowani i nielicencjonowani pracownicy sektora publicznego (w nauce i/lub dydaktyce, urzędnicy państwowi w sektorach: katastru, pomiarów geodezyjnych, kartowania topograficznego i in.);
- licencjonowani geodeci z prywatną praktyką;
- szefowie prywatnych biur inżynierskich;
- pracownicy (licencjonowani geodeci w firmach geodezyjnych, nielicencjonowani geodeci w firmach geodezyjnych, technicy geodezyjni).

Należy podkreślić, iż w Grecji ma miejsce dosyć znaczna fluktuacja kadr pomiędzy sektorem państwowym a prywatnym i odwrotnie. Specyfika miejscowego rynku zleceń na prace geodezyjne polega na tym, że pierwotnym pracodawcą dla geodety działającego w sektorze prywatnym lub publicznym jest państwo – bezpośrednio lub pośrednio (tzn. poprzez umowy z grupami firm

konsultingowych lub budowlanych). Jak wynika z raportu A. L. Allana (1995), ok. 89-90% dochodów wynikających z takich umów pochodzi z projektów realizowanych dla państwa lub Unii Europejskiej.

Absolwenci 5-letnich studiów geodezyjnych na Ateńskim Narodowym Uniwersytecie Technicznym lub na Uniwersytecie Arystotelesa w Salonikach posiadający dyplom SRE (odpowiednik polskiego dyplomu magistra lub magistra inżyniera) mogą przystępować do egzaminu na „Licencję Zawodową stopnia A”. Po odbyciu trzech lat praktyki zawodowej mogą wszcząć procedurę umożliwiającą przystąpienie do egzaminu na „Licencję stopnia B”, zaś po czterech – na „Licencję stopnia C”. Zakres tematyczny egzaminów jest ustalany przez TEE, która zajmuje się również ich przeprowadzaniem.

Główne dziedziny działania geodetów to: ■ pomiary geodezyjne (topograficzne, fotogrametryczne, hydrograficzne, górnicze), ■ studia dotyczące transportu (drogi, koleje, lotniska itp.), ■ prace dotyczące hydrauliki, ■ planowanie przestrzenne, ■ planowanie miejskie, ■ budownictwo, ■ kataster. Absolwenci 3,5-letnich szkół technicznych otrzymują dyplom technika geodety. Z uwagi na brak przepisów określających prawa zawodowe techników, nie mogą oni działać niezależnie w sektorze prywatnym. Mogą natomiast (po zdaniu egzaminu wstępnego) zostać zapisani na drugi rok 5-letnich studiów wyższych. Z kolei absolwenci 4-letniej Wojskowej Szkoły Geodezyjnej po uzyskaniu dyplomu mogą, po zdaniu egzaminu wstępnego, zostać zapisani na trzeci rok 5-letnich studiów wyższych o kierunku geodezja.

Grecja jest krajem o silnie rozbudowanych procedurach i zaostrzonych wymaganiach w zakresie uznawania dyplomów wydanych za granicą. W celu uzyskania nostryfikacji dyplomu należy zwrócić się do Międzyuniwersyteckiego Centrum do spraw Uznawania Dyplomów Zagranicznych – DIKATSA.

W przypadku wszczynania procedury nostryfikacyjnej dyplomów studiów wyższych konieczne jest złożenie: ■ formularza wniosku, ■ oryginału i kopii dyplomu (poświadczonych przez właściwą terytorialnie ambasadę grecką), ■ tłumaczenia oryginału i kopii dyplomu na język grecki (dokonanego przez greckie Ministerstwo Spraw Zagranicznych), ■ indeksu (wraz z tłumaczeniem), ■ kserokopii paszportu, ■ poświadczonych zaświadczenia, iż studia były odbywane w całości na terenie jednej uczelni.

Grecja

- Powierzchnia – 131 940 km²
- Liczba ludności – 10,65 mln

Kontakty

- Międzyuniwersyteckie Centrum ds. Uznawania Dyplomów Zagranicznych Punkt informacyjny w biurze DIKATSA 223, Mesogion Avenue, GR-11525 Athina (00 30) 1-675-63-62, 675-63-68, 675-64-64, 675-64-94
- fax (00 30) 1-675-67-09
- dikatsa@otenet.gr
- Instytut Edukacji Technologicznej ITE – Institute of Technological Education 56, Sygrou Ave GR-11742 Athens
- tel. (00 30) 1-922-10-00
- fax (00 30) 1-922-77-16
- inteeek@hellasnet.gr

W przypadku nostryfikacji dyplomów doktorskich konieczne jest przedstawienie: ■ certyfikatu nostryfikacji wcześniejszego dyplomu, ■ tekstu rozprawy doktorskiej, ■ obszernego streszczenia rozprawy w języku greckim.

Procedurze nostryfikacyjnej mogą być poddawane dyplomy wydawane przez uczelnie figurujące w wykazie DIKATSA. W przypadku stwierdzenia istotnych różnic w programie studiów zagranicznych w stosunku do studiów w Grecji (w zakresie programu, liczby godzin) konieczne jest ich uzupełnienie na uczelniach greckich. Warunkiem *sine qua non* uzyskania pełnej nostryfikacji dyplomu jest odbycie 5-letniej praktyki zawodowej, obejmującej wszystkie elementy działalności zawodowej. W przeciwnym razie może się zdarzyć tak, że dyplom będzie uznawany za równoważny, lecz jego właściciel będzie musiał się liczyć z ograniczonymi prawami zawodowymi w ramach swojej specjalizacji.

Szczegółowe informacje o warunkach uznawania uprawnień zawodowych udziela Instytut Edukacji Technologicznej. Ci, którzy uzyskali nostryfikację dyplomów, mogą przystępować do egzaminu na „Licencję Zawodową stopnia A”, a na licencję stopnia B i C – po odbyciu praktyki (tak jak absolwenci greckich uczelni).

Osoby, które uzyskały uprawnienia w zakresie geodezji, winny złożyć wniosek o przyjęcie do Technicznej Izby Grecji.

(Za miesiąc o Hiszpanii i Holandii)

*Opracował zespół autorów: prof. **Stanisław Białousz**, dr **Zbigniew Bochenek**, dr **Dariusz Dukaczewski**, **Michał Grodzicki**, **Przemysław Sowiński**, dr **Ewa Wysocka** – kierownik pracy